

РЕШЕНИЕ

№ 14998

гр. София, 02.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **1035** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.10, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ вр. с чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на ЖОРЖ ЮСУФ ЖЕРЖЕС ЛНЧ [ЕГН] гражданин на Л., [дата на раждане] срещу ОТКАЗ от 07.01.2025г. за издаване на виза тип Д по заявление №ВЕУ24001334V от 04.07.2024г., постановен от завеждащ Консулска служба //ЗКС/ в дипломатическото представителство на Б. в Л..

На първо място се релевира допустимост на обжалването с оглед на обстоятелството, че макар да се касае за виза тип „Д“, отказът за издаването на същата е в нарушение на чл.11 –правото на свободно сдружаване от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/. Твърди се, че Ж. е подал документи за издаване на виза като представител на чуждестранно търговско предприятие „Ж Сервисез“, регистрирано в търговския регистър към БТПП. Именно, защото има регистрация, а няма виза му се засяга правото на сдружаване по КЗПЧОС, поради което жалбата е допустима. Касателно съществото на отказа –се сочат процесуални нарушения. Визира се, че не е ясно на какво основание е счетено, че кандидатът не доказва достоверно целта на пребиваването си. Маркирана е само правната норма на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ без да са посочени фактическите основания. Дори те да се съдържат в друг акт /както е понастоящем писмото на ДАНС/ се подчертава, че изнесените там данни не са достоверни. Посочено е, че в действителност съгласно чл.35, ал.2 от Наредбата за издаване на визи- се провежда съгласувателна процедура, но и при осъществяването ѝ също са допуснати съществени процесуални нарушения. Подчертава се, че съгласуването от страна на ДАНС и

отказа трябва да бъде въз основа на констатации, че лицето представлява заплаха за националната сигурност, а понастоящем подобни данни липсват. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.У., който моли да се уважи жалбата по изложените в същата аргументи. Обръща внимание на обстоятелството, че макар на адреса, където е регистрирано лицето, да няма знаци, то е известно, че има офиси вкл. на чуждоезиковата школа. Претендира разноски.

Ответната страна, не се представлява, изразява становище в писмени бележки от 23.04.2025г. за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърли.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата от 17.01.25г. по отношение на връчване от 07.01.2025г., от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и макар да се касае за отказ за издаване на виза тип Д /при който има недопустимост за съдебно оспорване по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ/, то направените доводи и твърдения за нарушение на чл.11 от ЕКПЧ –релевират допустимостта на жалбата, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Трябва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление №BEY24001334V /л.28/, подадено на 04.07.2024г., към което са описани приложените документи вкл. решение №[ЕГН] от 23.08.2016г. на Българската търговско-промишлена палата, с което е постановено да се впише търговско представителство „Ж Сервисез“ със седалище Л. – неюридическо лице без право на стопанска дейност с адрес в РБ [населено място],я[жк][жилищен адрес] е т.2 ,ап.30 и с представител Жорж Ж.. Посочени са дейности за деови контакти-сухопътен транспорт и професионално почистване. След решението от 2016г. е представен и сертификат №1564 от 07.05.2024г. от БТПП за това, че има вписано подобно представителство. Представен е договор за наем от 29.04.2024г. с О. С. за посочения по-горе адрес, който договор за наем не е подписан от наемателя Жорж Ж., съответно подписа е само на наемодателката и той е нотариално заверен. Има и НА за имота на л.33. Представено е и копие от разрешение за пребиваване от 08.03.2023г. до 04.03.2024г. /л.20-21/ с друг адрес в[жк]. Преписката е окомплектована със свидетелство за съдимост, видно от което лицето не е осъждано, застрахователна полица, банково извлечение.

Въз основа на заявлението е постановен отказ по стандартен формуляр, в който е отбелязано т.2, тъй като целта и условията на планирания престой не са обосновани.

По преписката е представена на л.46 Заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. на Министъра на външните работи, видно от която с т.3 е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да определят с писмена заповед лицата, който ще разглеждат и ще се произнасят по заявленията за визи. В тази връзка е приложената заповед №1 от 20.01.2025г. на Посланика на РБ в Л. /л.44/, видно от която с т.1 се определя М. С. /подписал отказа/ на длъжност ЗКС в ДП-Б. за длъжностно лице, което да се проинася по заявленията за отказ.

В съдебното производство жалбоподателят и ответникът са поискали към преписката да се присъедини направената съгласувателна процедура с ДАНС и ДМ. Становището на дирекция „Миграция“ е отрицателно относно това, че няма застраховка /л.64/, които данни не са коректни, защото такава по преписката е налична.

Относително е становището на ДАНС вкл. писмо рег.№М-13378 от 26.08.2024г. на л.61-62, което е отрицателно, тъй като има данни лицето не пребивава на адреса, вкл. не е било в страната за датата на договора за наем. На адреса живее само наемодателката, жилището не се ползва за офис, няма никакви отличителни данни в тази насока, не е отразено това на пощенската кутия.

Направен е извода, че ливанският гражданин използва формално представителството, за да изпълни условията за виза, поради което целта и условията не се доказват достоверно.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкцията на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. приложена по делото- Министърът на външните работи е възложил на задграничните представителства да разглеждат заявленията и да подписват отказите. Във връзка с компетентността е представена и заповед №1 от 20.01.2025г. на Посланика на РБ в Л. за конкретното упълномощаване на издалия отказа. Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта – същите не се споделят. Касае се за отказ по стандартен формуляр, където е отразено за отказ обстоятелството, че не се доказва достоверно целта и условията на планирания престой -основание за отказ по чл.10, ал.1 т.17,от ЗЧРБ. Към преписката е писмо рег.№М-13378 от 26.08.2024г. на л.61-62 на ДАНС, което отрицателно становище е обусловено от факта, че има данни, че лицето не пребивава на адреса, вкл. не е било в страната за датата на договора за наем. Изтъкнато е, че на адреса живее само наемодателката, жилището не се ползва за офис, няма никакви отличителни данни в тази насока, не е отразено това на пощенската кутия. Направен е извода, че ливанският гражданин използва формално представителството, за да изпълни условията за виза, поради което целта и условията не се доказват достоверно.

Правният въпрос е какъв е характерът на становището - обвързващо ли е, трябва ли да се съобрази от органа, може ли да се обори от оспорвания, може ли да бъде извън основанията за националната сигурност, която е свързана с нормата на чл.10 от ЗЧРБ.

Относно становището на ДАНС, трябва да се съобрази, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган безспорно, когато касае сигурността. Така становището на ДАНС в хипотезата на [чл. 22, ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#) представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне съответното право. Наложена е практиката, че доколкото това становище не подлежи на отделен контрол, то законосъобразността се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. /така решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., решение № 13436 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3673/2020 г., IV о.. В този смисъл е и [т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело С-159/21](#), че не се допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

С оглед гореизложеното –се налага извода, че мотивираното становище е обвързващо за органа и съда, но становището на ДАНС подлежи на инцидентна проверка в съдебното производство във връзка със своята мотивираност. Може оспорвания да установи друго. Конкретно нищо от посоченото не е оборено. Представените документи към заявлението не оборват констатациите

на ДАНС, свързани с недостоверността на целта и условията на престоя. Тези изводи се градят обикновено на база констатации на полицейските органи в страната, които правят проверка на място, но направени изводи от органите на ДАНС не могат да се игнорират, макар да не са свързани с националната сигурност. Имат съответно по-голяма тежест от тези на обикновения полицейски служител, ако бяха дадения от същия. Тези факти са, че при проверка на адреса е установено, че няма данни за офис на представителството, както и че в имота живее лицето „кандидат-наемодател“, без да има офис. "Кандидат-наемодател", защото договорът не е подписан от оспорващия, както и същият не е бил в страната на тази дата. Съдът намира, че правилно въз основа на изложеното е направен извода, че целта и условията на предстоя не са обосновани. Няма договор за наем –подписан и от 2-те страни. Представеният такъв е проекто-договор и макар да има заверен нотариално подпис на едната страна е един проекто-договор без правни последици, без валидно породено наемно правоотношение. Отделно самото представителство е регистрирано към регистъра на БТПП още 2016г.. Дори и без становището на ДАНС само въз основа на тези обстоятелства ответникът е можел сам да направи извода за недоказване на заявената цел. Подчерта се, че от страна на оспорващия в съдебното производство не са ангажирани никакви доказателства за оборване на констатациите, установени с доказателствата по преписката. Чрез тях ответникът е доказал наличието на визираните обстоятелства, които водят по посочената хипотеза на отказ по чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ.. Следователно – отказът е правилен като съобразен с процесуалния и материалния закон вкл. и съответстващ на целта на ЗЧРБ. С оглед изложеното жалбата като неоснователна трябва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на ЖОРЖ ЮСУФ ЖЕРЖЕС ЛНЧ [ЕГН] гражданин на Л., [дата на раждане] срещу ОТКАЗ от 07.01.2025г. за издаване на виза тип Д по заявление №ВЕУ24001334V от 04.07.2024г., постановен от завеждащ Консулска служба //ЗКС/ в дипломатическото представителство на Б. в Л..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия:

Съдия: